

Povijest periodičnih publikacija franjevaca Bosne Srebrenе započinje sredinom XIX. stoljeća. Godine 1850. fra Ivan Franjo Jukić (1818.–1857.) pokrenuo je časopis *Bosanski prijatelj*, koji je ujedno i prvi u povijesti bosanskohercegovačke periodike uopće. Časopis je prije svega plod Jukićeva entuzijazma. Sam je priredio tri sveska i uglavnom ih ispunio vlastitim prilozima. Treći svezak je izašao poslije njegove smrti, a četvrti je priredio fra Anto Knežević 1870. godine.

Austrougarskim zaposjednućem BiH 1878. kulturne prilike su se poboljšale, što je omogućilo pojavu većeg broja časopisa različitog sadržaja (kulturnog, vjerskog, zabavnog, političkog). God. 1887. franjevci nastavljaju ono što je Jukić započeo. Oni pokreću časopis *Glasnik bosanskih i hercegovačkih franjevaca*

, koji je do 1941. izlazio pod više imena:

Glasnik jugoslavenskih franjevaca, *Franjevački glasnik*, *Serafinski perivoj*, *Naša misao*, te konačno

Franjevački vjesnik

. Od konca XIX. stoljeća do drugog svjetskog rata izlazilo je još nekoliko franjevačkih periodičnih publikacija:

Novi prijatelj Bosne

(1888.–1896.),

Glasnik sv. Ante Padovanskog

(1906.–1945.),

Kalendar sv. Ante

(1926.–1945.), službeno glasilo

Bosna srebrena

od 1942., te još nekoliko drugih (npr.

Cvijet

, list gimnazijalaca).

God. 1945. nova je vlast obustavila izdavanje svih katoličkih glasila na tlu nove države, pa tako i franjevačkih. Ipak franjevci 1950. uspijevaju pokrenuti pučki kalendar *Dobri pastir* koji je neko vrijeme, uz beogradsku

Blagovest

, bio jedino katoličko glasilo za puk na tlu bivše Jugoslavije, a od 1994. ponovno nosi ime

Kalendar sv. Ante.

Iste 1950. godine pokrenuli su stručno teološko glasilo također pod imenom

Dobri pastir

, koji 1977. mijenja ime u

Nova et vetera

i izlazi do 1990.

Fra Marko Karamatić